

pligtelse til at gaae ind paa Overenskomstfor-
slag, paa Afændringer af det Vedtagne. Det
maa jo dog kunne antages, at i en saadan
Strid det absolut Rette ligger paa den ene
Side, og man kan da ikke forlange, at man
skulde gaae ind paa Noget, der laa midt imel-
lem. Smilbertid er jeg fuldkommen enig i, at
der er en høj Grad af Opfordring hos Med-
lemmerne til at overveie, om der ikke kunde
være en Bet, ad hvilken Banfælgighederne kunde
lade sig fjærne; videre synes heller ikke den
æredede Ordfører nu at ville gaae, hvorimod de
Øttringer, han ved en tidligere Leilighed be-
tjente sig af, være noget stærkere. Men det
maatte jeg ansee for absolut uheldigt, og det
var paa et saa fremrykket Stadium af Sagen
at ville indkaste noget ganske Nytt. Jeg har
overhovedet overordentlig meget imod at im-
provisere Lovbestemmelser. Det vil næsten altid
vise sig, at improviserede Lovbestemmelser ere
flette; der vil i saadanne Tilfælde, hvor der
ikke har kunnet finde nogen moden og alvorlig
Overveielse Sted, være en overveiende Sand-
synlighed for, at man overseer Et eller Andet,
som ikke burde have været overseet. Er denne
Betrægtning i sin Almindelighed vistnok ube-
stridelig sand, bliver den det i en endnu langt
højere Grad, hvor der er Tale om et saa frem-
rykket Standpunkt for en Sags Forhandling,
som det nærværende, hvor Sagen er henviist
til et Fællesudvalg, og hvor der er Tale om
en Lov af en saa indgribende Betydning som Fi-
nantsloven. Jeg maatte altsaa principielt absolut
være imod en saadan Indkastelse af noget Nytt i
denne Sag. Den æredede Ordfører synes vel
at mene, at det dog ikke var noget aldeles Nytt,
der var kommet ind; men for mig staaer det
som noget ganske Nytt; det Forsøg nemlig, at
ville underkaste en nærmere Drøftelse, hvorledes
Gagerne skulle være, om de ere passende paa
den eller den Maaade. Man vil ogsaa finde,
at der har været nogen Vælsk tilføiede, da man
ikke har kunnet komme til Andet end, til at sætte
den øvre Grænse for Gagerne, da det jo er
rimeligt, at man vilde have bestræbt sig for at
fastsætte, hvilke Gager der vare passende, hvis
ikke de dermed forbundne Banfælgigheder havde
været for store. Man vilde, efter min Mening,
saameget mindre have været nødt til at gaae

ind paa et Forsøg i den Retning, som der
førelaa et andet Forslag, som jeg tillod mig
at stille i Fællesudvalget, et Forslag, der fore-
kom mig at give en naturlig og ganske simpel
Anvisning paa den Bet, man skulde gaae, et
Forslag, som paa en vis Maaade syntes at være
i større Harmoni med Mindretallets Forslag,
sfsjndt det ganske vist i afskilligt Væsentligt er
forskjelligt derfra, et Forslag nemlig om at
udelade af Finantsloven enhver Omtale om
dette Forhold. Det synes saa naturligt og
simpelt, at naar der var en Tvist tilføiede i
denne Anledning, som viste sig at være uopløse-
lig, og der dog fra begge Sider næredes Ønske
om at faae Loven ud, at man da blev enig
om ganske at lade dette Forhold uberørt.
Derved var Sagen bragt paa et meget simpelt
Standpunkt, hvorimod der ikke forekommer mig
at kunne gøres nogen Indvending fra nogen
Side. Da dette Forslag imidlertid ikke erhøbt
Majoritet for sig i Udvalget og jeg har en stor
Afsky for at indbringe unyttige Forslag, har
jeg ikke stillet det nu, men skal fastholde Lov-
forslaget i den Form, hvori det er blevet ved-
taget af Landstthinget. Jeg skal naturligvis
ikke gaae ind paa at omtale § 3, men skal blot
bemærke, da jeg ikke ønsker oftere at tage Ordet,
at jeg finder dette Spørgsmaal underordnet.

Madvig: Ligefom jeg med Hensyn til
de stillede Endringsforslag indtager den samme
Plads som min æredede Nabo (Andræ), der sidst
havde Ordet, kan jeg ogsaa med Hensyn til
Forklaringen, hvorfor jeg indtager denne Plads,
i det Allermeste henholde mig til ham, men
jeg ønsker dog at tilføie et Par Ord. Jeg skal
ikke udbrede mig over denne Sags Historie eller
over, hvad der kan være Landstthinget magt-
paaliggende, det er allerede fremsat af den
æredede Ordfører, men jeg skal kun bemærke,
at da vi gik til det Fællesudvalg, der skulde
behandle Sagen, foreskrev det ogsaa mig aldeles
klart, at man ikke burde improvisere væsentlig nye
Forslag, men kun skulde see at komme overens
om Noget, der saa at sige kun kunde betragtes
som Redaktionsforandring; og hvis man ikke
kunde blive staaende derved, var det min Over-
beviisning, at det ikke blot i dette Tilfælde
var det Hensigtsmæssige, men det, der bør gjælde